

Зайченцето се уплаши, като видѣ прѣдъ себе си малко човѣче, помърда прѣднитѣ си крачка, изправи се на заднитѣ си крачка, помърда ушитѣ си и избѣга.

„Колко сж честити тѣзи зайци!“ — помисли се малкиятъ недоволникъ — „ходятъ, кждѣто щатъ, никои не ги закача. Господи, Боже, да щешъ да ме направишъ зайче?“

Господъ чу молбата му. Изведнажъ момченцето почна да се свива, ушитѣ му станаха дълги, а очитѣ му — голѣми и изпъкнали. Не се минаха и петъ минути и то стана зайче, истинско, сиво зайче. Колко се зарадва нашиятъ бѣбрица! Той затича насамъ-нататъкъ, търти по пжтечката, изправи се на заднитѣ си крачка и заигра съ прѣднитѣ. Наблизо имаше градина, насадена съ зеле. Щомъ момченцето-зайче видѣ зелето, дощѣ му се да си похапне малко. То прѣскочи окопа и започна да гризе първата зелка: суровото зеле му се стори по-сладко отъ всѣкакви баници и сладка.

Задъ храстето се показа ловецъ съ пушка на рамо. Този ловецъ бѣше чичо му. Щомъ ловецътъ забѣлѣжи крадеца на зелето, смъкна отъ рамо пушката си, замѣри и — бумъ! — гръмна. Дробинкитѣ удариха зайчето по крака, и то три пжти се потърколи. То бѣше още живо и искаше да избѣга, нѣ чичовото му куче го настигна, захапа го съ остритѣ си зжби и го занесе на господаря си.

Това се стори на нашето момченце твърдѣ до-качително, защото, ако и зайчето да бѣше вече мъртво, момченцето въ него бѣше живо и усѣща-ше всичко, което се вършѣше съ него. Чичо му го взе и го тури въ чантата си. Момчето искаше да се оплаче за случката; нѣ понеже бѣше зайче, и то убито, не можа ни дума да продума.